1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. No. 98. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 26-го ТРАВНЯ (MAY) 1973 Ч. 98. VOL. LXXX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

П'ятниця, 25 травня 1973

У ЛЯ-ПЛЯТА, АРҐЕНТИНА, невідомі вбивники застрелили провідника робітничої спілки. Убитий робітничий провідник, Дирк Клустерман, був пероністом консервативного напрямку. Є здогади, що його вбили або пероністи лівих переконань, або хтось із якоїсь іншої лівої партії. Цього тижня в Арґентині були також поранені два службовці фабрики „Форд" і схоплений президент компанії „Кока-Кола". Всі три є арґентинцями. Ці інциденти трапилися кілька днів перед інавґурацією пероніста Гектора Дж. Кампори на пост президента країни. Можливо, що атентати й схоплення є виявом внутрішньої боротьби між лівою і правою течією в пероністськім русі.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ВІЛЛІЯМ П. РОДЖЕРС побував у столиці Бразилії. На летовищі Роджерс виголосив коротку промову, в якій сказав, що тепер починається нова ера кооперації між країнами обох Америк. Державний секретар заявив, що президент Ніксон попросив його відбути цю подорож по 8-ох країнах Латинської Америки, бо хоче створити нові міжнародні взаємини, базовані на партнерстві й взаєморозумінні. З Бразилії державний секретар переїхав до Арґентини, де 25 травня взяв участь в інавґурації нового президента д-ра Гектора Кампори.

ПАПА ПАВЛО УІ ПРИЗНАЧИВ бельгійського архиєпископа Жана Жадо на апостольського нунція до Вашинґтону. Жадо стане наступником архиєпископа Луїджі Раймонді, який перебував у Вашинґтоні від 1967 року та від'їхав до Риму, коли його підвищено до стану кардинала. Жан Жадо був амбасадором Апостольської Столиці в Камеруні. Папський делеґат у Вашинґтоні має найперші функції зв'язкового з римо - католицькою ієрархією в Америці і тільки на дальшому пляні — дипломатичні обов'язки.

В АНГЛІЇ СТАВСЯ СКАНДАЛ: лорд Ляמптон, колишній парляментарний підсекретар королівського летунства, зрікся внаслідку виявлення його близького знайомства з чорною дівчиною „легких обичаїв", при чому якийсь добродій, який подавав себе за її чоловіка, хотів продати газеті „Сандей Ніюз" компромітуючі світлини Ляמптона і тієї дівчини. Ляמптон заявив, що його ніхто не шантажував та що те його „поверхове і випадкове" знайомство з тою дівчиною не наражувало державної безпеки. Лорд Ламптон має 50 років і 5-ро дітей. Через день зрікся також Ерл Джелліко, лорд королівської печаті, признавшись до „випадкового знайомства" з „легкими" дівчатами. Вся англійська преса повна вісток про той скандал.

ЗСА МУСЯТЬ ЗБЕРЕГТИ на Філіппінах свої військові бази — заявив амбасадор ЗСА Генрі Байровд перед своїм відлетом до Америки, переходячи у стан спочинку Летунська база Клерк і морська база в затоці Субіку — заявив він — потрібні не тільки Америці, але й Філіппінам та всьому далекосхідньому просторові. Він висловив переконання, що американсько - філіппінські переговори, які на цю тему відбудуться ще в цьому році, позитивно вирішать цю проблему.

ЧИСЛО ЖЕРТВ У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ДІЙШЛО до 802, коли в минулий вівторок помер 21-річний католик у м. Лондондеррі від рани, яку отримав під час розпорошування британськими вояками вуличної демонстрації. Вістка про його смерть була гаслом до нових заворушень, під час яких демонстранти перевертали й палили авта й автобуси та обкидували камінням і пляшками британських вояків.

АВСТРАЛІЯ ЗВЕРНУЛАСЯ до Міжнародного Трибуналу в Гаазі із скаргою проти Франції з приводу французьких атомових експериментів в південній частині Тихого Океану. Австралія твердить, що ті експерименти загрожують їй радіяцією і тому це посередня „аґресія" проти непорушности її території. Франція бойкотує ті засідання Трибуналу, заявивши, що йому нема ніякого діла до справи побільшування збройного потенціялу Франції.

Українці Олбанської округи вшанували пам'ять жертв голоду протестаційним вічем

Вотервліт, Н. И. (І. Д.). — Заходом Окружного Комітету УККА Обласної Округи (Амстердам, Вотервліт, Коговс і Трой) відбулося в неділю, 20 травня в залі Українського Клюбу у Вотервліті протестаційне віче у 40-річчя голодової облоги України. Голова Окр. Комітету, І. Байляк, відкрив віче, пояснив причину та візвав постанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих з голоду в 1933 р. Змістовну доповідь виголосив проф. С. Вожаківський з Ірвінґтону, родом з Єлисавету (Кіровограду), що сам переживав страхіття голоду. Він докладно, на основі документів, розповів про систематичний наступ московських большевиків від 1918 р. на все, що українське, з метою вповні знищити його. Безконечні „чистки", розкуркулювання села, колективізація, ліквідація українських науковців, письменників, мистців, шкільництва, вкінці селянства, довели квітучу Україну до руїни. Трьома заплянованими голодами: в 1921, 1933 і 1946 р., систематичними чистками, масовими вивозами й розстрілами знищено за 55 років понад 15 мільйонів українців, в першу чергу — інтеліґенцію та селянство. Одначе, український нарід на різних землях продовжує боротьбу за українську самостійну державу.

Голова Студентської Громади, Василь Терлецький, прочитав англійською мовою текст проклямації, що її вніс до стейтового сенату місцевий український адвокат, Богдан Іваник. Ця проклямація проголошує жалобу з приводу голоду в Україні в 1933 р. в тижні від 20 до 27 травня. Її схвалив сенат в Олбані і підписав нюйоркський губернатор Н. Рокефеллер. В дальшому ред. І. Дурбак прочитав резолюції українською мовою, що їх прийнято.

Голова І. Байляк закінчив віче подякою для прелеґента, після чого вся заля відспівала український національний гимн.

В суботу 26 травня їде автобус до Вашинґтону на жалобну маніфестацію з українцями Обласної Округи.

У ЧЕТВЕРТОМУ ДНІ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ПРОДОВЖУВАВ ДЕБАТИ НАД ЗВІТАМИ КОМІСІЙ

Союзівка, Кергонксон, Н. И. — У четвертому дні своїх річних нарад, в четвер 24 травня ц. р., Головний Уряд Українського Народного Союзу продовжував звітування поодиноких комісій та дебати над ними. За комісію для справ спорту звітували Андрій Джула і Марія Душник. Справи УНСоюзу в Канаді з'ясовували: сен. Павло Юзик, мґр Іван Геврик, Василь Дідюк і Дмитро Попадинець. За комісію для організаційних справ звітував д-р Іван Скальчук, за культурну Комісію подав звіт ред. Антін Драган. Звіт стипендійної комісії склав д-р Ярослав Падох. За виховно-дослідний комітет звітували проф. Мирон Куропась і д-р Богдан Футей. Пропозиції статутової комісії представив проф. Іван Телюк. Започатковано також дебати над звітом фінансової комісії, за яку звітував мґр Іван Винник.

Між звітами комісій і дебатами над ними деякі справи зв'язані з будовою 15-поверхового хмаросягу для нових приміщень УНСоюзу і „Свободи", з'ясовували архітекти інж. Юліян Ястремський, інж. Аполінарій Осадца та інж. Роман Галібей. В тому дні нарад окрему увагу віддано ще справі місця для 28-ої Конвенції УНСоюзу, що має відбутися в травні наступного року у Філядельфії. Увечері цього дня відбулася святочна вечеря з участю всіх головних урядовців та запрошених гостей з окремою програмою, яку за традицією приготовив і вів почесний член Головного Уряду УНС інж. Степан Куропась.

На п'ятницю 25 травня ц. р. були передбачені ще з'ясування і дебати над схваленням нового бюджету, дебати над рекомендаціями головних екзекутивних урядовців та різні справи і кінцеві ухвали для добра організації і громади. Закінчення річних нарад передбачалося на п'ятницю 25 травня в полудневі години, після чого учасники нарад мали виїхати до Вашинґтону, щоб взяти участь у всенародній жалобній маніфестації в сорокріччя Голодової Облоги України.

Під час зустрічі з воєннополоненими Президент підкреслював вимогу розвинути національного духа й віру

Вашинґтон. — У неприємній атмосфері, яка витворилася в американській політиці у зв'язку з вотерґейтською аферою і на тлі труднощів, що їх має з того приводу президент Ніксон, подувом нового вітру була зустріч президента Ніксона з 610 колишніми в'єтнамськими воєннополоненими, які прибули в гостину до Білого Дому. Колишні воєннополонені оваційно вітали свого головнокомандуючого, часто перериваючи його промову бурхливими оплесками і вставанням з місць. Зокрема позитивну і прихильну до Президента реакцію виявили колишні воєннополонені, коли він говорив, що „пора перестати робити національними героями людей тільки тому, що вони крадуть таємні документи і публікують їх в часописах". Очевидно, на увазі тут президент Ніксон мав д-ра Елсберґа, який викрав в Пентаґоні таємні документи та їх опублікував, а тепер виступає як „оборонець свободи слова", знаходячи підтримку серед деяких кіл американського суспільства. Промовляючи до колишніх воєннополонених, президент Ніксон зупинився докладніше над своєю зовнішньою політикою і досягненням в 1972 році, підкреслюючи, що тільки завдяки цим осягом пощастило з честю закінчити війну у В'єтнамі та добитися звільнення полонених. Президент Ніксон покористувався цією нагодою, щоб оборонити доцільність ведення зовнішньої політики зі збереженням таємниць, бо інакше, як сказав він, ЗСА не досягнули б ніяких успіхів, маючи справу з такими державами як СССР та комуністичний Китай. Президент Ніксон обороняв також свою давню тезу про необхідність для ЗСА зберігати постійно відповідну військову силу, бо без цього ЗСА не можуть розраховувати на ніякий успіх у переговорах. Не йдеться тут про будь-яке погодження з системами, які панують у таких державах як СССР чи Китай, але інтерес ЗСА вимагає, щоб між ними і ЗСА була наладнана співпраця, бо тільки в цей спосіб можна зберегти мир у світі. Звертаючи увагу своїх гостей на ці всі проблеми, президент Ніксон апелював до них про допомогу в тому, щоб „розвинути національного духа, віру, щоб ми могли належно виконати нашу відповідальну ролю у світі".

Українці Маямі відзначили сороkліття голоду в Україні

Маямі, Флорида (М.Р.) — Заходами відділу УККА та при співпраці Центрального Комітету Українських Організацій в Маямі місцева українська громада урочисто відзначила трагічні роковини 40-ліття зорганізованого Москвою голоду в Україні. У передполудневих годинах 20 травня в місцевих українських церквах були відслужені Богослуження та відправлені панахиди за спокій душ жертв голодової облоги в Україні. По полудні того ж дня була влаштована маніфестація на вулицях Маямі, в якій взяли участь моторкада з 45 авт з відповідними написами. Маніфестація закінчилася в парку Бей Фронт в середмісті Маямі біля пам'ятника Невідомому воякові. Зборі почав молитвою пароха Української Православної Церкви о. М. Горошко. Пластун П. Гнатюк відіграв прощальний салют, а хор Української Православної Церкви відспівав „Вічну пам'ять". В цій частині маніфестації взяло участь понад 200 осіб. На маніфестації було також трьох священиків з інших не-українських церков. Вечером в Українськім Клюбі відбулися жалобні сходини. Слово про мету сходин сказав голова відділу УККА Микола Ракуш. Доповідь виголосив Теодор Хохітва, очевидець голоду в Україні, а відозву англійською мовою прочитав Зенон Осташ. В мистецькій програмі взяли участь Богдан Сперкач, Олександер Мельниченко та Петро Гнатюк. Жалобні збори закінчено відспіванням національного гимну.

Москва добивалася союзу з Америкою проти Комуністичного Китаю

Вашинґтон. — Голова совєтської делеґації на переговорах з ЗСА про обмеження стратегічної зброї, Владимір Семйонов, зробив у липні 1970 року пропозицію голові американської делеґації Джералдові Смитові, щоб СССР і ЗСА склали союзницький договір „проти провокаційних дій" будь-котрої іншої атомової потуги — виявляє Джон Нюгавз, у своїй книжці, яка тількищо появилася п. н. „Холодний світанок: Оповідання про СОЛТ" (Обмеження стратегічної атомової зброї). Автор належав колись до штабу конґресової Комісії для закордонних справ та мав інформації з найбільш вірогідних американських керівних кіл. Ту пропозицію Семйонов зробив Джералдові Смитові спершу „приватно", під час одного концерту у Відні, а в три дні пізніше зголосив її вже офіційно на таємному засіданні тієї американсько - совєтської конференції. Американська сторона змісця відкинула ту пропозицію. Американські коментатори одностайно стверджують, що та совєтська пропозиція мала на увазі виключно тільки Комуністичний Китай, віддзеркалюючи панічний страх Москви перед атомовою атакою збоку Пекіну. Але формально й гіпотетично та совєтська „союзницька" пропозиція могла стосуватися також Британії й Франції, також атомових потуг. Американські керівні кола не брали тієї совєтської пропозиції поважно, тому навіть не розглядали її, але вірогідно негайно поінформували про неї керівні кола союзників з Атлантійського пакту (НАТО).

35-тичленна совєтська група приготовляє приїзд Брежнєва до ЗСА

Вашинґтон. — 35-тичленна група совєтських дипломатів, службовиків, журналістів і поліційних аґентів об'їздила Америку впродовж 5-ти днів, вибираючи місцевості, що їх повинен відвідати кремлівський проводир Леонід Брежнєв, коли він ц. р. прибуде з офіційними відвідинами до Америки. Та група відвідала, між іншими містами, Сан Клементе в Каліфорнії, де знаходиться „західній Білий Дім", — Юстон, центр американських космічних дослідів, — Детройт, центр американської автомобільної продукції, та Мангеттен в Ню Йорку. Однак американські урядові кола — повідомляє преса — будуть старатися переконати Брежнєва, щоб він не їхав до Ню Йорку: це був би великий клопіт для американської поліції, бо можна передбачувати, що жиди й інші національні групи, сильно заступлені в Ню Йорку, уладили б під час відвідин Брежнєва бурхливі демонстрації. Члени тієї 35-тичленної підготовної совєтської групи самі підкреслюють, що відвідини Брежнєва не будуть церемонійними і репрезентаційними, а діловими, ото ж більшість часу він переведе або в самому Вашинґтоні, або у відлюдному Кемпі Дейвіда на нарадах з президентом Ніксоном і його найближчими співробітниками. Головою тієї підготовної совєтської групи є генеральний секретар совєтського міністерства закордонних справ Юрій Черняков, який колись працював також в амбасаді СССР у Вашинґтоні.

Совєти назвали прізвища 8-ох астронавтів для спільних летів з ЗСА

Москва. — Совєтські керівні кола вперше оприлюднили згори, ще перед переведення запляннованого космічного лету, прізвища вісьмох своїх осіб, по два у чотирьох групах, які бдуть вишколюватись для експерименту, що його мають перевести у 1975 році спільно ЗСА і СССР. У кожній з чотирьох груп є по одному пілотові з військового летунства та по одному цивільному інженерові. У перших двох групах є полк. Алексєй Леонов, який „проходжувався" по Місяці у 1965 році, і цивільний інженер Валерій Кубасов, який летів у „Союзі 6" у 1969 р. У другій групі є полк. Анатолій Филипченко, „космонавт" із „Союзу 7" з 1969 р., та Ніколай Рукавішніков із „Союзу 10". Дві дальші групи складено на випадок потреби заступити людей із перших двох груп. В Америці ще в січні ц. р. проголошено, що для того спільного з Совєтами космічного експерименту обрані генерал Томас Стаффорд, Венс Д. Бранд і Доналд К. Слейтон, а їх заступниками є сотник Ален Бін, командор Івенс і майор Джек Люзма. Літом цього року почнеться спільний вишкіл американських і совєтських астронавтів спершу в Америці, згодом в СССР для спільної космічної місії сферичних кораблів „Аполло-Союз".

ОДВУ в Асторії відзначило 35-ту річницю смерти сл. п. полк. Євгена Коновальця

Асторія, Н. И. — У 35-ту річницю трагічної смерти основоположника Організації Українських Націоналістів і її провідника сл. п. полковника Євгена Коновальця в Ротердамі дня 23 травня ц. р. старанням 1-го Відділу ОДВУ ім. Євгена Коновальця в Асторії, який був оснований в 1929 р. полк. Є. Коновальцем, у місцевій українській католицькій церкві Чесного Хреста, о. парох В. Андрейчук відправив панахиду за спокій душі сл. п. полк. Євгена Коновальця. Попередили цей сумний обряд жалобні сходини відділу, які відбулися в суботу 19 травня 1973 р., на яких голова відділу В. Процик виголосив доповідь про життя і діяльність полк. Євгена Коновальця, сотн. А. Дорошенко подав голоси української і світової преси про цей злочин Москви і на закінчення Маруся Серна віддеклямувала дві поезії О. Неприцького - Грановського із збірки „Іскри Віри".

УКРАЇНСЬКИЙ КЛІВЛЕНД ВІТАВ ЕНТУЗІЯСТИЧНО ПЕРВОІЄРАРХА УКПЦ, БЛАЖЕННІШОГО ЙОСИФА

Посадник Клівленду Ралф Перк (зліва) вітає Блаженнішого Первоієрарха УКЦеркви Йосифа. Посередині голова Українських Злучених Організацій — Відділу УККА у Клівленді д-р Богдан Футей.
Фото: Тібор Распарік

Клівленд, Огайо (смб). — На просторій площі церкви св. Йосафата у Пармі, середа 16-го травня 1973 року почалась хвилюючою метушнею. Довгі ряди автобусів і авт заповнювали розлогу площу. Авдиторія св. Йосафата вщерть виповнилась вірними, коли о годині 9-ій ранку Блаженніший прибув із численним почтом, щоб відправити тут Архиєрейську Службу Божу, у співслуженні з Митрополитом Кир Амвросієм Сенишином, владикою-помічником Кир Василем Лостеном та місцевим духовенством. При вході на залю привітали Блаженнішого шкільні діти, а перед престолом парох о. Ярослав Сірко. Співав хор церкви св. Йосафата під управою Є. Садовського. Проповідь Їх Блаженства зосереджувалась над питаннями, що хвилюють під цю пору загал мирянства: як зберегти дух нашої церковної й національної спадщини, пам'ятаючи постійно про обов'язок і відповідальність за виховання молоді. Близько дві з половиною тисячі учасників цієї величавої відправи, що мала характер релігійно-національної маніфестації, пережили велике духове піднесення. Довгими рядами приступали миряни до Святих Тайн.

Після Служби Божої відбулась коротко зустріч Їх Блаженства з організованою молоддю українського Клівленду. Коротким привітом-обітницею вітала від імені молодечих організацій мґр Ганна Брездун, яка закінчила своє слово наказом: „Блаженнішому Патріярхові тричі "Слава!"" Грімке „Слава!" рознеслось голосним відгомоном по залі.

О годині 3-ій по полудні середмістя Клівленду зароїлось прапороносними колонами комбатантських та молодечих організацій. Уніформоване юнацтво Пласту й СУМА зайняло місця навпроти пам'ятника американському воїнові, обабіч високого машту. Після нетерпеливих очікувань, появилась маєстатична постать нашого Первоієрарха, який проходив між рядами учасників. Йому назустріч вийшов посадник Клівленду Ралф Перк. Коротка мить і український та американський прапори залопотіли на вітрі під спів обох гимнів, а згодом рознеслись скандовані оклики „Слава Патріярхові!" Цей момент вдало схопили телевізійні станції, звітуючи згодом про важливіші моменти з дводенного перебування Достойного Гостя на терені Клівленду.

Швидко переформувались лави учасників у похідні колони і головною вулицею вирушив довгий похід, у напрямі будинку „Сити гол". При вході знову оформились прапороносці в дволаву, між якою проходив Блаженніший у товаристві посадника З. Перка.

Про привітання Голови Помісної Української Католицької Церкви на форумі „Сити гол", звітував „Клівленд Плейн Ділер" із 17-го травня 1973 р. такими словами:

"Сити гол був місцем королівської пишноти, коли тут учора зібрались клівлендські українці, щоб вшанувати свого духового провідника, кардинала Йосифа Сліпого. Вхід до бюра посадника був прибраний драперіями, щоб заховати сліди робіт, зв'язаних із ремонтом. Виструнчені з'єднання клів-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Верховний Архиєпископ Йосиф Сліпий відвідає Рочестер 8 і 9 червня

Рочестер, Н. И. — Місцевий Відділ Товариства за Патріярхальний Устрій УК-Церкви устійнив уже програму відвідин Блаженнішого Первоієрарха УКЦ кардинала Йосифа Сліпого, в Рочестері, що мають відбутися в днях 8 і 9 червня ц. р. У програмі передбачено на п'ятницю 8 червня приїзд Блаженнішого Йосифа до Рочестеру о год. 4-ій по пол. і привітання його на летовищі посадником міста в присутності духовенства, представників організацій і товариств, як також преси і телевізії. Після привітання на летовищі Первоієрарх УКЦ від'їде до церкви Богоявлення, де відбудеться його привітання хлібом і сіллю перед входом до церкви при великому здвизі народу. Увечері цього ж дня, о год. 7-ій буде відправлений молебень в церкві Богоявлення й о год. 8-ій в церковній залі відбудеться спільна вечеря для духовенства, членів комітету і представників організацій і товариств. У суботу, 9 червня буде відправлена Архиєрейська Служба Божа в церкві св. Йосафата і після того посвячення площі під нову церкву. На годину 12-ту вполудне в суботу передбачений бенкет на пошану Високого Гостя в залях ресторану Веллейс. Вступ дол. 15.00. Квитки на бенкет можна замовляти до 3 червня ц. р. телефонічно на чч. 266-4036, 467-6457, 266-4690 та 342-2759.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ЖЕРТВИ ГОЛОДОВОЇ ОБЛОГИ УКРАЇНИ СОРОК РОКІВ ТОМУ! ПОМ'ЯНІМО ЇХ ПІД ЧАС ВЕЛИКОЇ ЖАЛОБНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ У ВАШИНҐТОНІ 26-ГО ТРАВНЯ 1973 Р. О ГОД. 1-ІЙ ПО ПОЛ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У День Пам'яті

Останній понеділок в травні кожного року призначений формально на урочисте вшановування пам'яті поляглих — жертв воєн, в яких брала участь Америка. У цей день населення цієї країни, без різниці походження, віровизнання чи раси, єднається в спільному згадуванні всіх тих, хто пожертвував своїм життям, щоб охоронити державу від зовнішніх небезпек, щоб зберегти її політичну єдність і силу.

Для ЗСА цьогорічний День Пам'яті має особливу вимову, бо американські збройні сили з закінченням В'єтнамської війни не беруть активної участи у збройних діях. Додому повернулися всі ті воєннополонені, які залишилися в живих. Цей факт значною мірою злагіднює почуття болю за тими, які полягли на полях боїв і пам'ять яких в цей день вшановується.

Українська громада ЗСА приєднується до цього загальнодержавного вшановування пам'яті поляглих вояків американських збройних сил, бо в рядах поляглих знаходиться також чимало вояків українського роду, що віддали своє життя у боротьбі за ідеали свободи і справедливости. В цей день підуть на цвинтарі батьки, матері, брати й сестри, щоб поклонитися могилам своїх рідних, які у розквіті свого життя відійшли з цього світу. Одночасно в цей день в думках наших ми перенесемося на українську землю, до тих українських цвинтарів, де вічним сном спочивають тисячі синів і дочок України, які склали своє життя на жертівнику Батьківщини в боротьбі за її волю і незалежність.

З цьогорічним Днем Пам'яті у нас в'яжеться також болючий спогад про трагічну загибель сорок років тому понад семи мільйонів наших земляків, друзів і рідних у висліді пляново зорганізованого Москвою голоду. 26 травня, напередодні Дня Пам'яті, українська громада ЗСА віддасть пошану цим жертвам голодової облоги України 1932-33 років, зібравшись на жалобні маніфестації біля пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. Ця українська маніфестація буде справді достойним і гідним вшануванням жертв насильства окупаційного московського режиму в Україні і нашою відповіддю - протестом проти продовжування цього насильства над українським народом.

Сумнівний зиск

Відколи кругло 50 років тому британський прем'єр Ллойд Джордж відповів критикам торгування з большевиками, що „торгувати можна навіть з канібалами" — до тієї цинічної заяви прихилилися всі промислово - торговельні кола Заходу. Їм байдужа внутрішня ситуація на Сході Европи, байдуже пов'язання економіки з політикою, дарма що вони в теорії не можуть заперечувати того пов'язання. Аби торгувати, аби заробляти. Але державно - політична далекозорість повинна стосувати до проблеми закордонної торгівлі власне політичний, а не грошовий критерій. У даному випадку в торгівлі з Совєтським Союзом не може бути сумніву, що торговельні договори західніх держав з СССР хоч і приносять зиск західнім продуцентам і торговельним компаніям, вони політично скріплюють совєтську імперію.

Американський синдикований коментатор Ернест Кюнео, нав'язуючи до недалеких відвідин Леоніда Брежнєва у Вашингтоні і його старань, щоб підписати з Америкою довготерміновий торговельний договір та ще й із клявзулею „найбільшої упривілейованости", стверджує: „Не можна сумніватися, що совєтська економіка, особливо сільське господарство, в поганому стані . . . Так само годі сумніватися, що американська співпраця витягає Совєти з препоганої внутрішньої ситуації". І цей публіцист пригадує, що коли в 1963 році президент Джон Кеннеді носився з думкою продати Совєтам велику кількість пшениці, то власне ніхто інший, як Ричард Ніксон, тоді приватна особа, але з особистим авторитетом колишнього сенатора й віцепрезидента, публічно виступив проти такого проєкту: „Це була б більша закордонно - політична помилка, мабуть ще поважніша, як програ у Свинячій затоці". Він перестерігав проти „витягання з клопоту" Хрущова та скріплювання совєтської економіки американською пшеницею.

На превеликий жаль, саме за президентури Ричарда Ніксона прийшов поворот до тези, що „торгувати можна й із канібалами". Минулорічний продаж збіжжя Совєтам врятував режим кремлівської „тройки" від поважного потрясення. Харчова ситуація в СССР і щораз більше невдоволення неосталінськими методами правління створюють нову ризиковну для Кремлю ситуацію. Західня Німеччина, Франція і ЗСА поспішають на допомогу Кремлеві: тамошні уряди, піддаючись натискові господарських кіл, наче переочують шкоду, яку вони матимуть від скріплення совєтської імперії та від уможливлення Совєтам посилювати своє збросння — на погубу Заходу.

Ярослав Курдидик

МАЛИЙ В'ЄТНАМ В АФРИЦІ

Г. Л. Метью, що між своїми товаришами пера має назву „короля репортерів", уміє надзвичайно цікаво, а водночас по-діловому розповідати про свої зустрічі з різними коронованими, як пише Метью, і некоронованими „самозванцями", з якими їх йому доводилося мати під час майже 40-річної репортерської праці. Свого часу він передбачав, що воєнний конфлікт в Індо - Китаї затягнеться на півсторіччя. На другому місці після Індо-Китаю Метью поставив Близький Схід, а на третьому — Африку, яким заповідає так само „півсторічну проволоку"...

Коли проаналізувати ось хоч би теперішнє положення в Африці, то можна побачити, що протягом майже двох сторіч, аж до Другої світової війни, народи і раси там ніби не змінювалися у своїх основах. Білі, мурини, араби і маври знали своє „властиве місце та призначення". Те, що змінилося — це світ довкола них. Змінилися оцінки, можливості, емоції, амбіції, очікування чогось нового та розуміння дійсности.

Націоналізм став однією з найсильніших емоцій та спонукою при розвалі імперій. Внаслідок цього мапа Африки змінилася до невпізнання. Ось 25 років тому можна було летіти з Александрії до Кейптавну, і це все було британською територією. Теперішній період в Африці не лише найбільш революційний, але рекордовий у всій її історії. Кожний, хто побував тепер в Африці, відчув, що вітри волі там такі сильні, що іноді стають бурями.

Сьогодні всі білі люди в ЗСА, Европі і Африці мусять зрозуміти, що доктрина панівности білої раси, основами якої були упередження, ігнорація та снобізм, відійшла раз назавжди у минувшину. У кожної мислячої людини, яка слідкувала за соціяльними й політичними змінами останніх десятиліть, викристалізувалася думка, що проти них не можна будувати ніяких гребель, бо вони якщо не розірвуть їх своєю силою, то обминуть і потечуть далі.

Всі це зрозуміли за винятком володарів однієї ще існуючої імперії, що її на ім'я СССР. Вони, ці володарі „модерної фараонівської імперії", вірять у вищість однієї тільки раси — росіян, і найжорстокішими методами намагаються вдержати те, що вже всюди у світі „відмарилося і відійшло". Червоні імператори ніяк не можуть повірити в те, що серед поневолених Москвою народів множаться і дозрівають відосередні вибухові процеси навіть у такій хоч би мірі, як це діється серед африканських племен зулю, масаїв чи готентотів...

Але вертаємось до проблем Африки. Вистачить подивитися на її мапу, щоб зрозуміти основні проблеми цього континенту. Лінія, що заякорюється на західньому вершку Португальської Анголі і пробігає на схід до північного Мозамбіку, розділяє Африку на два озброєні табори. Африканські країни на північ від цієї лінії намагаються п е р есунути своє політичне тяжіння на південь, де все ще „володіють білі". Анголя і Мозамбік воюють проти чорних підпільників, які називають себе Африканською Національною Юнією і Африканським Народним Об'єднанням, а третя група, що діє в західній частині Південної Африки, називає себе Африканським Національним Конгресом Південної Африки. Всі ці три групи ось уже 20 років намагаються перебрати владу від білих. Під'їздні бої особливо посилюються зі сусідньої Замбії на Родезію і на західні терени Республіки Південної Африки, які рахуються з тією можливістю, що на їхній території можуть розгорітися такі ж воєнні дії, як в Анголі і Мозамбіку. І тому Республіка Південної Африки допомагає збройно Родезії, Анголі і Мозамбікові, виходячи із стратегічної засади, що наїзди чорних підпільників краще зустрічати на своїх периферіях.

Міністер Оборони Південної Африки, Бота, заявив недавно журналістам, що великі військові маневри, які відбулися на прикордонні Родезії і Мозамбіку, а згодом і на теренах Південної Африки у прикордонні Анголі та Мозамбіку, маневри, що в них приймало участь 15-20 тисяч вояків, парашутні частини, здебільшого з резервістів, наймодерніші засоби транспорту і зброї, мали на меті продемонструвати, як треба воювати з партизанами на розлогих теренах.

Найбільш зосереджені дії чорного підпілля ведуться на півдні Родезії у провінції Сентенері. Це один із найродючіших районів Родезії вздовж ріки Замбезі. У Сентенері добре вишколені та вивінувані партизани застосовують тактику Мав-Мав у Кенії, тероризуючи білих фармерів. У цій країні 8-10 тисяч війська переведено у „постійне військове поготівля", а кордон із Замбією замкнено, бо звідтіль прибувають постійно підпільники.

На замкненні кордону терпить в першу чергу Замбія, яка не може користуватися транзитом залізниці через територію Родезії, щоб доставляти до порту свою мідь, єдиний предмет її експорту. Родезія ж і посередньо Південна Африка, які доставляють Замбії рудокопні машини, двигуни і залізничне вивінування, втрачають на цьому десятки мільйонів долярів.

На підсилення підпільної діяльности в Анголі і Мозамбіку вплинуло особливо вбивство провідника протипортугальського руху Альмора Кабраля. В Лісбоні твердять, що це вбивство діло рук президента Гвінеї Секо Туре, який має амбіцію стати „чорним Нассером" в Африці. Кабраль мав найкращих і найбільш свідомих партизанів у силі 10-15 тисяч, які в'язали собою коло 60 тисяч регулярного війська Португалії та поглинали 75 відс. португальського бюджету.

Та за найбільшу перешкоду в розв'язанні політичного питання в користь чорного населення, яке на всіх згаданих вище територіях має переважаючу більшість, провідники новостворених африканських держав уважають Республіку Південної Африки. Ця держава з 21-мільйоновим населенням (4 мільйони білого і 17 чорного), маючи велетенські природні ресурси, розбудувала свою індустрію, а в першу чергу військову до такої міри, що продукує майже повністю потрібну зброю, починаючи з легкої автоматичної зброї та амуніції до неї і кінчаючи танками і гарматами. Те, що вона імпортує, це бойові літаки, великі гелікоптери та підводні човни. Не є таємницею, що Південна Африка постачає зброю Португалії і Родезії, а посередньо через деякі чорні держави продає по конкуренційних цінах рільничі машини і машини для будови доріг. І хоч який натиск робить Об'єднання А ф риканських Держав на Англію і Францію, щоб вони не продавали літаків Південній Африці, обидві ці держави оправдуються тим, що, мовляв, їхні достави дуже обмежені і Південна Африка купує їх тільки для самооборони.

ЗСА, які мають там капіталовкладів на кілька більйонів долярів, Великобританія, в якій Південна Африка купує річно різного роду виробів на сотні мільйонів фунтів, чи Франція, що за останній час продала цій країні літаків, важких гелікоптерів і три підводні човни на майже більйон долярів, такого клієнта не можуть собі легковажити.

Не зважаючи, однак, на частинне ембарґо і на активність чорного підпілля, життя у „білих державах Африки" пливе нормальним руслом. Всі ці держави засильні, щоб їх можна було захитати наїздами партизанів. А проте, час працює в користь чорних автохтонів, які у цих „білих державах" стоять у відношенні, як 5 до 1, а в Родезії 18 до 1. Тому там намагаються перевести великі полегші для чорного населення, підвищили йому значно заробітні платні, піднесли рівень шкільництва, а у Південній Африці в двох провінціях ввели широку автономію і на чільних адміністративних постах стоять чорні автохтони із високою освітою.

І. Лучишин

В КРАЇНІ НЕВОЛІ Й БЕЗПОЩАДНОГО ВИЗИСКУ

Такою країною є так званий Радянський Союз — нібито країна рад, де працюючі люди самі буцімто радять собі, як влаштовувати своє життя - буття.

Але насправді в самій назві „Радянський Союз" криється кричуща неправда, бо, поперше, не є це ніякий союз, а колоніяльна імперія збройно завойованих неросійських народів, і подруге — ніякий „радянський", бо в умовах відсутности елементарної демократії і розгулу необмеженої сваволі диктаторської російської комуністичної партії ніякі „ради" не діють і діяти не можуть.

В тому ж совєтському, чи пак українському звучанні — „Радянському Союзі" панує серед величезної маси народу нужда. Бракує навіть предметів харчування то одягу. Добре й в достатках живе тільки упривілейована меншість — партійці на вищих партійних і урядових становищах та всякі чиновники - бюрократи.

Диктаторська комуністична верхівка й не старається допомагати своїм біднішим верствам людности в піднесенні їхнього життьового рівня. Для прикладу вистачить згадати ставлення комуністичної влади до своїх громадян, що мають кревних за кордоном, які хочуть чимбудь допомагати своїм рідним у СССР. Влада ставиться з великим недовір'ям, навіть вороже до тих своїх громадян, що мають кревних у вільному світі. Коли ті кревні часом посилають із-за кордону якісь посилки, то влада, замість сприяти тому й улегшувати надсилання таких посилок для своїх же громадян, ставить якнайбільші перешкоди, накладаючи на кожну посилку велике мито. Висота мита зростає з року на рік, і цього року воно пересічно становить понад 90 відсотків вартости посилки. Таким чином закордонний висилач посилки змушений платити за товар майже подвійно, даруючи майже половину комуністичним диктаторам...

Такий же безпощадний визиск застосовує комуністична влада й до туристів-відвідувачів т. зв. Радянського Союзу. Про це нещодавно розповідала знайома туристка, австрійська громадянка, яка хотіла відвідати свою стареньку, самітну родичку, що мешкає в повітовому місті в Західній Україні.

На велике здивування австрійської громадянки „радянська" влада не дозволила їй поїхати до місця замешкання старенької родички. Щойно по довгих клопотаннях совєтські урядовці погодилися, щоб зустріч туристки з її родичкою відбулася у готелі обласного міста, віддаленого на багато десятків кілометрів від місця її замешкання. Не було іншої ради, туристка мусіла погодитися на таку дивовижну розв'язку, хоч така зустріч була зв'язана з різними трудностями, наприклад, для старенької, немічної особи було неможливо дістатися до обласного міста без допомоги сторонніх осіб.

Хоч-не-хоч мусіла туристка замешкати у готелі, в якому побут з одним тільки сніданням коштував 575 австрійських шилінгів — 89 швайцарських франків чи 27.73 американських долярів на добу. Це ж безсоромне здирство, і то тим більше, коли взяти до уваги убоге обладнання готелю, далеке від будь - якого комфорту.

Зазнала ця туристка ще й іншого здирства при обміні австрійських грошей на совєтські рублі. Виявляється, що совєтські диктатори самовільно визначають для всіх країн вільного світу фантастичну вартість совєтських рублів: у понад п'ять разів вищу від їх дійсної вартости. Наприклад, вони вимагають платити за один совєтський рубель аж 29.67 шилінгів, в той час, коли їх дійсна вартість у вільному обігу становить тільки 5.48 шилінгів, тобто у п'ять разів менше від офіційного совєтського курсу. По такому злодійському курсі мусіла туристка платити під час свого перебування в Україні.

Тим часом комуністичні висланці, що роз'їжджають по країнах вільного світу, в тому числі й по Австрії, з різними дорученнями, міняють свої рублі в банках вільного світу по їх реальній вартості і скуповують для себе й своїх родин різні люксусові товари.

Звідсіль і розгадка загадки, чому в банках вільного світу можна купити совєтські рублі майже за безцінь у порівнянні з їх офіційним, урядовим курсом.

З НАШИХ БУДНІВ

„СМІШНА ДІВЧИНА"

Зустрів її несподівано під церквою, на 7-ій вулиці, таку саму привітну, усміхнену, як і п'ять років тому на Союзівці. Кілька сезонів підряд працювала там кельнеркою, і пан управитель Квас уже був готовий іменувати її господинею їдальні, як тут — захотілося козі сіна: в половині сезону заявила, що виходить заміж...

— Привіт, Марусенько! Що ви тут робите, в Ню Йорку? — питаю.

— Що роблю? — всміхнулася, як сонце. — Живу, працюю... вчителюю.

— А я думав, що ви вже пані докторова...

Безтурботно махнула рукою.

— Ні... я тепер пані вчителька. Скінчила коледж і вчу людські діти, переважно кольорові...

— Тут, на долині міста?

— Ні, в публічній школі на Бронксі.

— Ну, як там ваші учні? Чемні? Не б'ють вас?..

—Вже тепер не б'ють. Перестали.

— А колись били?

— Та... знаєте, три роки тому тяжко було з ними витримати. Не так, щоб били мене, але докучали: шарпали за коси, поки їх не обрізала, плювали на мене, прозивали бридкими словами... Але тепер, слава Богу, все змінилось на краще. Діти подобрішали, прив'язали с я до мене, слухаються, що їм кажу, і люблять мене. І я їх полюбила! Серйозно! А знаєте, як мене учні в клясі називають?..

— Ну, цікаво?

— „Фоні ґерл", що значить по-нашому — „смішна дівчина". Може тому, що я до кожного всміхаюся... Це може в мене така вдача з малої дитини. Колись, пригадую, моя покійна бабуня говорила: „Наша Маруся завжди сміється, бо вона смішка з'їла". Розуміється — не того дурного пса, „Смішка", що його привіз був на Союзівку пан доктор Короней... Пригадуєте?

... Потім, від товаришок „смішної дівчини" я довідався, що в неї, сердешної немає причини до надмірної радости чи веселости; що вона в душі переживає тяжку любовну драму: хлопець, з яким вона була заручена і якого дуже любила, — дореґі, наш молодий професіоналіст, — кинув її та й одружився з якоюсь багатою чужинкою І к е р.

Бавapiя заскаржила договір Бонну з Москвою, як неконституційний

Бонн. — Автономний край Баварія заскаржила до німецького Найвищого Суду договір Західньої Німеччини зі Східньою Німеччиною, як „неконституційний", на тій основі, що в тому договорі, мовляв, затверджується поділ Німеччини всупереч конституції Німецької Федеративної Республіки, яка вважає, що Німеччина мусить бути неподільною. Канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт висловив жаль з цього приводу, ствердивши, що та скарга відсуває в майбутність ратифікацію того договору, який ніби „нормалізує" відносини між двома частинами поділеної Німеччини.

Форд готовий заплатити за безпеку для своїх службовців в Арґентині

Детройт. — Протиамериканські настрої в Арґентині, які знаходять підтримку серед кіл пероністської групи, яка небавом має прийти до влади у цій країні, виявилися останньо в нападах на службовців американської автомобільної компанії Форда, яка має в Арґентині свої заводи. 23 травня перед входом до одного виробничого комплексу Форда в Буенос Айрес терористи заатакували та важко поранили двох екзекутивних службовців — Люїса Джіованеллі та пані Ноемі Баруж де ля Рін. Джіованеллі є у критичному стані. Одночасно з боку терористів поставлено домагання, щоб Форд доставив амбулянси для 22 провінційних арґентинських шпиталів, а також вплатив відповідні дотації на рахунок медичної обслуги населення, як передумову припинення того роду нападів на компанійних службовців. Дирекція фордівської компанії рішила піти назустріч вимогам терористів і асиґнувала один мільйон долярів на виплату дотацій та висилки вимаганих амбулянсів для арґентинських шпиталів. Едгар Моліна, директор операцій в країнах Латинської Америки, заявив, що він не знає, що спричинило напади на службовців Форда, додаючи, що компанія не має іншого виходу, а піти по лінії вимог терористів. Компанія Форд в Арґентині затруднює 5,800 осіб і виробляє особові та легкі вантажні автомобілі для арґентинського ринку. Таку вимогу компанії Форд передано від імени „Народної Революційної Групи, відділ імени 22 серпня". Мова про ліву троцькістську групу в Арґентині.

Роман Рахманний

БИТВА НАД УКРАЇНСЬКОЮ МАРНОЮ

Есей

(6)

Особливу лють совєтських ідеологів, з літераторами українського роду включно, викликає кожний натяк на те, що російський народ, російська культура, російська література є чужими для українців такою самою мірою, як чужими для них є польська, чеська, німецька чи англійська культури. Тому такі часті й люті напади в пресі й науці Української ССР на Панька Куліша, бо, мовляв, він робив усе, щоб „відчужити" українців від росіян. Він, зокрема, як пишуть П. Волинський та О. Білецький, пробував посіяти ворожнечу між Т. Шевченком і росіянами типу Чернишевського. Хто сприяє „відчуженню" між українським і російським народами, той — ворог „людства", кажуть вони.

Ця лінія відповідає основним поглядам В. Леніна, який ґрунтував своє мислення на поглядах Маркса та Енґельса. Відомо: члени Польської Партії Соціялістичної в 1896 році наполегливо висовували в своїх програмових тезах вимогу відновлення незалежної польської держави — згідно з цитатами з творів Маркса і Енґельса. Ленін скритикував ці вимоги в 1914 році: „Якщо ППС пробувала закріпити погляд Маркса іншої доби, то це означало вже використання букви марксизму проти духу марксизму". Значить, національні інтереси гноблених народів є другорядними порівняно з інтересами великодержавного „пролетаріяту".

Цебто у зміненій ситуації Ленін твердив, що навіть поляки повинні поступитися своєю суверенністю на користь російської великодержави, в якій володів би т. зв. пролетаріят — цебто його партія большевиків. Як марксист - практик, Ленін прекрасно розумів мислення свого вчителя. А той схвалював імперіялізм історичних народів коштом малих чи т. зв. неісторичних національностей, не гребував великодержавним шовінізмом, якщо це сприяло встановленню влади марксистів у даній багатонаціональній державі. І Маркс, і Енґельс, і Ленін, і Сталін були свідомі того, що їхню ідеологію можна перетворити на життьову дійсність лише з допомогою брутальної сили великодержавної нації. Ленінові поступки українцям, грузинам та іншим не-росіянам в роки 1919 - 1922 були тактичними ходами, що їх вимусили в нього борці тих народів за свою державну суверенність. Щоб їх зламати, він підривав їхні суспільства знутра, обіцяючи культурну й національно - політичну суверенність нарівні з російським народом при передумові, що владу в їхніх країнах матиме їхній „пролетаріят", але діючий у спілці з російським „пролетаріятом".

Подібні погляди визнавали всі ліві партії в Европі, т. зв. Стара Лівиця. Нинішня Нова Лівиця не відступила ні на крок від тих застарілих імперіялістичних і шовіністичних засновків марксизму. Застарілих, бо, всупереч Марксовим і Енґельсовим передрікванням і „заборонi", чехи і словаки вирвалися з-під німецько - австрійської цивілізаційної контролі і утворили конфедеративну державу 1918 року. Серби, хорвати, словенці та чорногорці утворили свою державну федерацію. Білоруси проголосили незалежну Білорусь, а українці — Українську Народну Республіку, що її визнали де факто Великобританія, Франція і навіть Ленінова Росія (в грудні 1917), а опісля імперіяльна Німеччина, Австро - Угорщина, Болгарія і Туреччина.

Все це — „неісторичні народи", що їх Маркс прозивав згірдливо „слов'янськими покидьками" або „голотою", неспроможною правити собою в цивілізований спосіб.

Не слід перебільшувати впливу цих поглядів Маркса-Енґельса на формування думки европейців та північних американців щодо українського питання. Тії погляди глибоко вкоренилися лише в лівих течіях, зокрема близьких до позиції большевиків. Однак, ці погляди нині співзвучні з поглядами діячів, політиків, публіцистів, журналістів, економістів різних країн Заходу, що виховалися в імперіялістичному, великодержавному мисленні. Ось чому громадська думка ще й досі нехтує українським питанням і тільки дуже помалу відступає під тиском української науки, публіцистики, а найбільшою мірою перед фактами активної української боротьби за свою культурну самобутність і політичну незалежність.

Ліві рухи в цьому відношенні далі залишаються непоступливими і найконсервативнішими, просто реакційними, бо їхні міркування ґрунтуються на тезах чистого марксизму чи вдосконаленого марксизму - ленінізму. Тії погляди віддзеркалюють гіпокризію ліберальних і лівих інтелектуалів, інтеліґентів, публіцистів і навіть політиканів, які мріють про встановлення реґіональних об'єднань держав з марксистським ладом правління, а то й про всесвітню понаддержаву з таким же ладом і урядом.

Українське питання, як і питання кожної іншої поневоленої нації, не укладається ні в їхнє мислення, ні в їхню схему. Тому даремно надіятися на прихильний відгук тих кіл на наші протести проти русифікування української національности в СССР і грабування її з усіх основних людських прав. Лише активна боротьба за права української людини і української нації може розбити складну систему „залізних завіс", що все ще відділяє українську націю від визнаних „історичних" націй.

9.

Усвідомлення цієї непривабливої дійсности не повинно пригноблювати нікого з нас. Нам не страшна примара т. зв. ізоляції, що нею лякають нас чужі й свої, рідні генерали Давай - Назад.

Ми, як окрема культурна й політична національна одиниця, були віками осамітнені й ізольовані. Ще тоді, коли інтелектуали культурного Заходу — відомі з своїх ліберальних і вільнодумних поглядів! — писали оди на честь російської тиранії, на честь централістки німецького роду цариці Катерини II, яка нищила українську культурну, адміністраційну, судову й державну окремішність в ім'я найреакційнішого принципу: „Щоб не було ніякої різниці між Росією, Україною та Фінляндією".

(Далі буде)

Тома Емері кандидує до леґіслятури Ню Джерзі

Джерзі Ситі. — Тома Емері, активний член місцевої української громади і Українського Народного Союзу, кандидує до стейтової леґіслятури Ню Джерзі із демократичного списка, очолюваного стейтовим сенатором ДеРоз. Дід Томи Емері Яків Ользен належав до основоположників Українського Народного Дому в Джерзі Ситі. Тома Емері належить до місцевої Української Католицької Церкви. За професією він є банкіром і жваво цікавиться поточними проблемами українського життя. Він вважає, що українська громада в Ню Джерзі повинна бути належно репрезентована у стейтовій асамблеї. Демократичні правибори відбудуться 5 червня 1973 р.

Єгипет лякається „змови" ЗСА і СССР та погрожує війною проти Ізраїлю

Бейрут, Ливан. — Французька газета „Ле Соар" у столиці Ливану повідомляє що президент Єгипту Анвар Садат загрозив відкриттям воєнних дій почерез Суецький Канал проти Ізраїлю, якщо кремлівські проводирі не захочуть прийняти його ще перед відлетом Леоніда Брежнева до Вашингтону, або, якщо під час тієї візити Брежнева у Вашингтоні 18 червня ц. р. Америка і Совєтський Союз погодяться на таку розв'язку проблеми ізраїльсько-арабського спору, яка не відповідатиме арабам. Анвар Садат загрозив, що він накаже відновити проти Ізраїлю воєнні дії акуратно 4 червня ц. р., себто в той день, коли Рада Безпеки Об'єднаних Націй має розпочати свої дебати про можливості замирення між Ізраїлем і арабами. З того повідомлення ливанської газети виходить ясно, що арабські лідери лякаються, щоб Брежнєв, шукаючи обов'язково порозуміння з Америкою, щоби дістати від неї економічну допомогу, „запродасть" інтереси арабів в їхньому конфлікті з Ізраїлем. Відвідини Брежнєва у Вашингтоні прийдуть після нарад у Раді Безпеки ОН в справі Близького Сходу, або під час тих нарад, якщо вони до того часу не закінчаться.

Осяги невсипущої праці

Д-р Іван Кохан

Часом персональна скромність одиниці не дозволяє як слід оцінити її професійної вартости. Бувають у нас науковці, без претенсій, які краще відомі в загальному науковому світі чим в українському суспільстві. До них належить д-р Іван Кохан, професор Маямського університету в Оксфорді, Огайо.

Д-р І. Кохан народився у серпні 1922 р. в селі Тудорковичі, сокальського повіту, як син визначного громадського діяча та довголітнього екзекутивного Комітету Українців Канади, спл.п. Володимира Кохана. Гімназію закінчив під час війни в 1942 році в Холмі, а опісля студіював медицину у Львові й Мюнхені. У 1955 р. одержав ступень M.Sc. з мікробіології на Манітобському університеті у Вінніпегу, а в 1958 р. докторат з медичної мікробіології в Стемфордському університеті в Америці.

Від того часу починається пильна та невсипуща дослідна праця д-ра Кохана. За ним зараз два десятки більших наукових праць та публікацій. Його запрошують до участи в міжнародних конференціях, він стає членом багатьох професійних та наукових організацій. Вліті 1972 р. його вибрано дійсним членом Американської Асоціяції Імюнологів. Це є високе вирізнення, на яке заслуговують лише визначні науковці цієї ділянки.

У 1959 р. І. Кохана призначили надзвичайним (асошіейт) професором Бейлорського університету в Далясі, Тексас. У 1962 р. йому надали титул повного професора і голови департаменту мікробіології. Там він перебув до 1967 р., коли прийняв запрошення Маямського університету і перейшов на нове місце дослідної та педагогічної праці.

Основні питання, які безперебійно цікавлять д-ра Кохана є в ділянці туберкульози. Після недуг серця і рака, туберкулічні недуги є причиною найбільшої смертности у світі. Багато питань, як природна та набута відпорність людини супроти туберкулічних бактерій — ще не вияснена.

Праці та досліди професора Кохана розглядають проблему протитуберкулічного імунітету, вказуючи на його функціюнування та складові компоненти (одне з його відкрить — це розпізнання ролі заліза в туберкулічних процесах). Дальші студії у цій ділянці відкривають двері до більш складних проблем, пов'язаних з раком і його лікуванням. Туберкулічні бактерії затримують ріст злосливих наростів, правдоподібно через властивості, які були розпізнані в лябораторії д-ра Кохана.

Значення дослідів д-ра Кохана високо оцінили наукові фундації, від яких він одержав в останніх десятьох роках близько пів мільйона долярів дотацій.

Професор Кохан одружений з Тетяною Савицькою. У них два сини-студенти та доня, учениця середньої школи. У вільних хвилинах від наукової праці І. Кохан займається різьбою у дереві, в якій він великий мистець. Він твердить, що різьблення відпружує його ум і дає йому нагоду обдумувати та формулювати наукові концепції в мікробіології.

Д-р Петро Воробій

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 9.

И. Вазов, Олін	$ 12.00	Д-р Т. Залуцький, Чикаґо	2.00
Ю. Богославець, Морріставн	7.00	М. Заплітний, Вунсакет	2.00
І. Кровіцький, Дірборн	7.00	А. Кедринський, Джерзі Сити	2.00
В. Реннер, Озон Парк	7.00	Г. Кісіль, Парма	2.00
А. Статникова, Дірфілд	7.00	М. Ковбаснюк, Сиракюз	2.00
Д-р В. Богонович, Детройт	5.00	Д-р В. Кокорудз, Овіґо	2.00
О. Гумінілович, Йонкерс	5.00	М. Кузевич, Філядельфія	2.00
Д-р Ю. Залізняк, Рочестер	5.00	Д-р Е. Лебедович Вотерфорд	2.00
Р. Когутяк, Нютон	5.00	М. Ленчук, Елмгурст	2.00
П. Кравчук, Філядельфія	5.00	І. Мазуренко, Айслінгтон	2.00
Б. Любачівський, Сісеро	5.00	М. Мандибур, Вудсайд	2.00
Т. Майструк, Детройт	5.00	М. Мартиненко, Трентон	2.00
М. Сухорський, Елизабет	5.00	М. Мартинишин, Янґстаун	2.00
Т. Чучман, Амстрдам	5.00	Ф. Матійкович, Варвік	2.00
Н. Гайніш, Бренфорд	4.00	М. Микитів, Стайвесант	2.00
І. Гриневич, Зіон	4.00	И. Несторович, Джемейка	2.00
О. Кміцікевич, Перу	4.00	М. Паращак, Торонто	2.00
М. Мелон, Тарентум	4.00	И. Паснік, Вронксвілл	2.00
Н. Стефанів, Філядельфія	4.00	М. Перекліта, Торонто	2.00
О. Волошин, Бруклин	3.00	Л. Петрій, Чикаґо	2.00
С. Джан, Бала Синвид	3.00	С. Пономар, Меґрет	2.00
Інж. В. Качор, Філядельфія	3.00	В. Протасик, Монтреаль	2.00
С. Каша, Кларк	3.00	И. Сабатович, Рочестер	2.00
А. Кошелок, Данкеннон	3.00	С. Сакман, Ріґо Парк	2.00
Г. Маґаріне, Бруклин	3.00	П. Сахаревич, Лондон	2.00
І. Потучко, Філядельфія	3.00	А. Свірська, Влекстовн	2.00
В. Смолінський, Боффало	3.00	В. Семенина, Гемптон	2.00
С. Струк, Клівленд	3.00	Л. Семущак, Вудсайд	2.00
І. Педенко, Форт Вейн	2.50	І. і М. Стець, Тускаравас	2.00
Інж. А. Бабич, Вілловдейл	2.00	О. Харамбура, Рочестер	2.00
З. Бабюк, Ріґо Парк	2.00	Г. Хрущ, Тандер Бей	2.00
В. Балук, Бруклин	2.00	И. Цвігун, Торонто	2.00
М. М. Білас, Філядельфія	2.00	П. Чалов, Вайнленд	2.00
І. Бішко, Савона	2.00	І. Чарковський, Торонто	2.00
С. Бурий, Сейлем	2.00	В. Шатинський, Вілмінґтон	2.00
В. Вучацький, Клівленд	2.00	С. Штафірний, Айслінґтон	2.00
С. Василишин, Рунн	2.00	Н. Шубяк, Линден	2.00
Д. Візниця, Ню Бронсвик	2.00	І. Яворський, Бруклин	2.00
В. Вірстюк, Едмонтон	2.00	Д-р А. Якубович, Парма	2.00
М. Волошинський, Монтреаль	2.00	І. Приймак, Ню Йорк	1.50
В. Гавриляк, Рочестер	2.00	Я. Бринявська, Монтреаль	1.00
В. Герич, Лонг Біч	2.00	Т. Ґелемей, Кліфтон	1.00
А. Гула, Торонто	2.00	М. Дорош, Торонто	1.00
С. Гула, Торонто	2.00	О. Женецька, Йонкерс	1.00
К. Датків, Менчестер	2.00	С. Коваль, Ґарфілд	1.00
Я. Дацків, Бруклин	2.00	М. Миронюк, Гемтремк	1.00
Е. Дацюк, Чикаґо	2.00	О. Рудницький, Детройт	1.00
А. Дмитріюк, Боффало	2.00	О. Филипович, Міннеаполіс	1.00
А. Дорошенко, Томс Рівер	2.00	М. Ярошевич, Давнес Ґров	1.00
В. Т. Древницький, Парма	2.00		
І. Єдлінський, Лейк Ворт	2.00		

Вітаючи на Американській Землі Воїна Христової Віри, Невгнутого Патріота Українського Народу – складаємо поклін

ЙОГО БЛАЖЕНСТВУ

КИР ЙОСИФОВІ

Верховному Архиєпископові Української Католицької Церкви

ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.

Неділя, 3-го червня 1973 р., год. 5-та по пол.

ІІ. КОНЦЕРТ ВИЗНАЧНИХ УЧНІВ

КЛЯС ФОРТЕПІЯНУ, СКРИПКИ І СОЛЬОСПІВУ

учителів: М. Байлевої, Т. Богдацької, Р. Венке, В. Здрайковського, Д. Карапович, Г. Клим, О. Чипак.

Виконавці: Лариса Гусак, Таня Бабенко, Олег Сохан, Петро Рівес, Олесь Кузишин, Зірка Стебелька, Ірина Шараневич, Лариса Магун, Ірена Тромса, Марічка Сохан, Оксана Гаврилюк.

Заля УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ, ІНК.
2 Схід 79-та вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.

Увага! АЛБАНІ і ОКОЛИЦЯ! Увага!
ТЕАТР у П'ЯТНИЦЮ під кер. ВОЛОДИМИРА ШАШАРОВСЬКОГО

Неділя, 3-го червня 1973 року. Початок о год. 3:30 по пол.

Заля: AUDITORIUM OF ALBANY INSTITUTE OF HISTORY AND ART
125 Washington Avenue, Albany, N.Y.

ВСЕ ПО-СТАРОМУ

СПІВОМОВКИ В ДВОХ ЧАСТИНАХ

- В програмі: веселі скечі, жартівливі дуети, монологи, настроєві пісеньки та інш.
- Виконавці: МАРІЯ ЛИСЯК, ЮЛІЯ ШАШАРОВСЬКА, ІВАНКА КЛИМОВСЬКА (Язичинська), ВОЛОД. ШАШАРОВСЬКИЙ, ВОЛОДИМИР МЕЛЬНИК і ін.
- Режисер: ВОЛОДИМИР ШАШАРОВСЬКИЙ. Акомпаньямент: ГАЛЯ ПОРИТКО

Передпродаж квитків: Kolody & Hope, 455 Third Street, Troy, N.Y. Tel. 272-8579
Romanation Jewelers, 83 Third Street, Troy, N.Y., Tel. 272-0643

ВСТУП 3:50 дол. СТУДЕНТИ 1.50 дол.

This program is made possible with the support of the N.Y. State Council on the Arts.

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК ДЛЯ ВШАНУВАННЯ БЛАЖЕННІШОГО КИР ЙОСИФА VII Верховного Архиєпископа Помісної УКЦеркви

ПОВІДОМЛЕННЯ

ШИРШЕ ЗАСІДАННЯ

ВСІХ ЧЛЕНІВ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ

— відбудеться —

в середу, 30-го травня 1973 року

в год. 6:30 веч. в залі ч. 22 в УНДОМУ при 2-ій Авеню в Ню Йорку

Участь в засіданні членів Комітету обов'язкова.

За Президію Громадського Комітету:

Д-р Роман ОСІНЧУК, голова — Євген ДАНИЛЮК, секретар

Школа Українознавства

ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ у ВИПАНІ, Н. Дж.

ОГОЛОШУЄ

ВПИСИ УЧНІВ НА СЛІДУЮЧИЙ РІК

Вписи приймає п. М. Колцьо по п'ятницях: 1-го, 8-го і 15-го червня 1973 р. між 6-8:30 веч. в Cedar Knolls School при Річдейл Авеню. В цьому приміщенні відбуваються лекції з українознавства.

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ (ОМУС)

повідомляє, що

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

членства Об'єднання Мистців Української Сцени

— відбудуться —

в днях 16 і 17 червня 1973 року

на Оселі Українського Робітничого Союзу

„Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й.

В програмі Загальних Зборів передбачається:

1. Реєстрація членів ОМУС і гостей від ранку до полудня в суботу, дня 16 червня 1973 р.
2. Обідова пора.
3. Ділові наради З'їзду: звіти, затвердження статуту ОМУС, тощо.
4. Вибір нової Управи ОМУС. (Детальна програма буде подана до відома учасникам З'їзду при реєстрації).

Година 6-та вечора — Коктейль.
Година 7-ма вечора — Спільна вечеря.
Година 9-та вечора — Мистецька програма і ЗАБАВА.
В неділю: від год. 8-ої — Сніданок
Год. 9-та — Богослужби в Українських Церквах.
Год. 10-та — Продовження ділових нарад.
Год. 2-га по пол. — Обід
а опісля роз'їзд учасників З'їзду.

Управа ОМУС запрошує усіх працівників театру, теж і не членів ОМУС прибути на З'їзд. Гостям раді! Вітаємо всіх прихильників театрального мистецтва —

УПРАВА ОМУС

ГОЛОВНА УПРАВА ДОБРУС-у в ЗОА з сумом повідомляє, що 18-го травня 1973 року відійшов у Вічність

сл. п.

Інж. ПЕТРО ТРЕПЕТ

народжений 22-го червня 1891 р. на Київщині, Україна, активний діяч ДОБРУС-у — довголітній голова Філії в Детройті і керівник К-ту Публікацій при Президії Федерації Об'єднань кол. Політв'язнів Совєт. режиму.

Похоронений 21-го травня 1973 року на Grand Lawn Cemetery в Детройті, Міш.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Висловлюємо глибоке співчуття Родині Покійного.

Голова Гол. Управи А. ГУДЗОВСЬКИЙ

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що дня 27-го квітня 1973 року по довгій недузі, помер у Львові на 68-му році життя, а похоронений в Кліцку біля Комарна наш Найдорожчий

ТАТО, БРАТ, ШВАГЕР, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

Володимир Տершаковець

б. судовий урядник і б. працівник бібліотеки УАН у Львові.

Горем прибиті:

донька — АРЕТА НОВАК в Польщі, з родиною
брати: МИХАЙЛО і ІВАН з родинами
братова — СТЕФАНІЯ з родиною
та близька і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Україні і в Польщі

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА

бл. п.

ЕВГЕНА РАДЬО

І В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моїх Найдорожчих і Невіджалуваних ДОНЕЧОК

ХРИСТИНИ І ВІРИ РАДЬО

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СЕРЕДУ, 30-го ТРАВНЯ 1973 року о год. 8-ій рано
і в СУБОТУ, 16-го ЧЕРВНЯ 1973 р. о год. 8-ій рано
в Церкві СВ. МИХАЇЛА в ГАРТФОРДІ, Конн.

В цей болючий час, просимо всіх Приятелів і Знайомих згадати їх у своїх святих молитвах.

Довгих десять років, здається,
— що вчора так раділи, спішились,
Їх давно вже не має між нами,
Лиш гарні спомини про них залишились.

В невимовному горю

СОФІЯ РАДЬО з РОДИНОЮ

В їх незабутню пам'ять, складаю 50.00 долярів на Виховно-Стипендійний Фонд при Українській Парафіяльній Вечірній Школі в Гартфорді, Конн.

УКРАЇНСЬКИЙ КЛІВЛЕНД ВІТАВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

лендської кінної поліції держали сторожу, коли лави українців оточили вхід до будинку в час, як голова Української Католицької Церкви проходив ротундою між рядами українсько-американських ветеранів та уніформованою дітворою й молоддю. На підвищені, де він засів у товаристві Митрополита Кир Амврозія Сенишина й посадника міста, останній запрезентував йому ключ від Клівленду, а збір підхопив пісню. Міцний, сідоглавий церковний муж, який пробув 18 років на совєтській каторзі до часу, коли Ватикан інтервенював у справі його звільнення у 1963 році, задержував скромність серед пишноти довкілля. „Він не любить, щоб цілувати його перстень" — інформував господар українсько-американського комітету, коли звеличники Кардинала стояли в черзі, щоб йому представитись у бюрі посадника".

Безпосередньо після церемонії в ротунді, у кімнатах посадника почалась конференція з представниками преси, радіо й телевізії. Про цю конференцію писав щоденник „Плейн Ділер" із 17 травня таке:

"Під час конференції кардинал Сліпий описував свою 60.000 милеву подорож, яку він востаннє відбув, щоб відвідати українські поселення в світі. Він подавав відповіді на питання неполітичного характеру. „Чи українці повинні мати свого Патріярха?" — слідував запит одного з кореспондентів. „Очевидно, однак це не так легко" — відповів він. Він пояснював, що Ватикан надав це право національностям ще 1.000 років тому. „Є багато таких, які думають, що це ще не є відповідний час" — говорив він. Згодом додав він свою власну опінію: „Наполеон колись сказав, що силу не дається — її треба самому здобути!" Один із клівлендських українців інформував, що патріярх применшив би силу ватиканської курії, яка є адміністративним рам'ям Католицької Церкви. Згідно з деякими інформаціями, члени курії пробували не допустити до цієї подорожі кардинала. Коли запитано його про суперечності з Ватиканом, він заявив, що вони багато перебільшені, ніж насправді. Посуджуваний в дипломатичності своїх відповідей, 81-літній кардинал посміхнувся і закінчив по-українськи: „Він сказав, що це перший комплімент на адресу його дипломатичности" — пояснив перекладач."

Святочний бенкет на пошану Їх Блаженства

Того ж дня в годині 7-ій вечора в авдиторії „Конвеншен Сентер" розпочався святочний бенкет на пошану Їх Блаженства.

Програму розпочав хор „Дніпро" під управою Є. Садовського молитвою „Отче наш". Голова Церковно-Громадського Комітету для привітання Їх Блаженства у Клівленді, отець шамбелян Дмитро Гресько, відкрив бенкет вступним словом, передаючи провід над імпрезою товстмайстрові вечора, д-рові Михайлові Папові. Головною атракцією вступної частини програми був „Привітальний хоровід", що його виконали юначки Пласту й СУМА, під проводом Володимира Кавки. Незвичайно вдало підібрана пісня-веснянка і стилевий уклад хороводу ввели присутніх у відповідний до хвилини настрій. Вісімдесят й одна пластунка й сумівка, які символізували вісімдесят й один рік творчого життя Блаженнішого, з поклоном складали у його стіп троянди чотирьох барв, що символізували етапи його життя: 18 блідо-рожевих означали юність, 36 білих — роки священства, 18 багряних — роки каторги й ув'язнення й останніх 10, — світлої барви, зображували 10 років на свободі. З черги слідували привіти представників влади стейту і міста. Від давнішої нашої еміграції, з-поміжродженої в Америці генерації, вітав Блаженнішого особистий представник сенатора Роберта Тефта, мгр Тарас Шмаґала, який підкреслив заслуги Їх Блаженства в об'єднанні української діяспори. „Між нами мусить бути згода!" — закінчив він своє слово українською мовою.

Коротке слово виголосив голова Українських Злучених Організацій та гол. радний УНС д-р Богдан Футей, наголошуючи факт, що всенародного походу до завершення Української Католицької Церкви патріярхатом, жодна сила уже не зможе завернути.

Слідував привіт місцевого латинського архиєпископа Ізенмана, а вслід за ним слово Митрополита УКЦеркви у ЗСА, Кир Амврозія Сенишина, в якому він висловив віру в недалеке завершення нашої Церкви патріярхатом. З черги передано Блаженнішому дар від українського Клівленду — відлив славної статуї Лесі Українки долота Михайла Черешньовського, що його вручила ініціяторка побудови пам'ятника в Українському Культурному Городі, сеньйорка українського жіноцтва на цьому терені, Михайлина Ставнича.

В мистецькій частині бенкету виступив пяніст-віртуоз Роман Рудницький, хор „Дніпро" під управою Є. Садовського і група юних бандуристів.

Незвичайно цінні думки висловив у заключному слові до української громади Клівленду наш Блаженніший Первоієрарх. Він сказав, що був заскочений кількістю й силою клівлендської громади й вірить, що вона, пропорційно до своїх сил, зуміє створити тривкі вартості в осередку свого поселення. „Церков у вас гарних доволі. Але от чую, що плянуєте будову Дому Молоді, — а це незвичайно важлива справа. Будуйте цей дім, творіть при ньому музей, бібліотеку, розбудовуйте рідне мистецтво, щоб кожен, хто ввійде до цієї будівлі, збагнув нашу історію, нашу культуру. Чую нарікання, що в наше церковне життя вводиться тут двомовність. Не діліть на двоє, бо цим не задоволите ні одних, ні других — молодим треба передати своє, в цілості — і в цьому бажаю вам успіхів!"

Програму цієї багатолюдної імпрези закінчив хор „Дніпро", виконуючи „Молитву" із опери С. Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм", із сольо Ю. Оришкевича і Ю. Полянського.

Прощання Їх Блаженства

У четвер, 17 травня, о годині 9-ій ранку, в матірній церкві св. Петра й Павла, що була здвигнена першими нашими поселенцями в Огайо в 1910 році, зібралось біля сім соток мирян, які прибули, щоб попрощати Їх Блаженство. На превеликий жаль, зміни, що їх зроблено в останній хвилині, унеможливили Блаженнішому благословити цей збір миранства, прив'язаного до обряду й традицій рідної Церкви. Від них, ще раніше, передано Їх Блаженству в дарі інкрустований гуцульський хрест.

Після Служби Божої в церкві св. Андрея у Пармі, місцеві отці душпастирі, сестри - вчительки й члени Церковно - Громадського Комітету супроводили Їх Блаженство на летовище „Гопкінс", де він, поблагословивши, попрощався з усіми перед від'їздом до Піттсбурґу.

Минають дні — але хвиля великого духового піднесення із незабутніх днів 15-17 травня 1973 року не проминає. Такі історичні хвилини вічно житимуть в громаді, яка високо цінить духові вартості, ними живе, їх плекає й бажає їх повік зберегти.

(с.м.б.)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

З ГЛИБИНИ НАШИХ ДУШ І СЕРДЕЦЬ

ПРОМОВА Д-РА БОГДАНА ФУТЕЯ, ГОЛОВИ УЗОУККА У КЛІВЛЕНДІ І ГОЛ. РАДНОГО УНС, ПІД ЧАС БЕНКЕТУ НА ПОШАНУ ПЕРВОІЄРАРХА УКЦЕРКВИ БЛАЖЕННІШОГО ЙОСИФА 16 ТРАВНЯ Ц. Р.

Мені припала сьогодні велика честь привітати від громади Клівленду і всіх українських громад стейту Огайо — Найдостойнішого Гостя, Блаженнішого Верховного Архиєпископа і голову нашої Помісної Церкви, новітнього Мойсея українського народу.

Сьогодні з вдячністю і любов'ю клонимо наші голови перед Вашим Блаженством — найбільшим мучеником — ісповідником за Христову віру, за УКЦеркву і за весь християнський світ.

Дякуємо Всевишньому, що зберіг Ваше Блаженство, дякуємо за велику ласку бачити і гостити Ваше Блаженство в нашому Клівленді, вправді не на рідній землі у рідному Києві чи у Львові, але в рідній громаді — вірних і відданих нашій страдальній Церкві і Вашому Блаженству, на гостинній і вільній землі Вашинґтона.

Після геройських страждань за віру і Церкву в сибірських таборах каторжної праці, замість заслуженого відпочинку, Ваше Блаженство вибрали дальший тяжкий шлях і надлюдський труд, щоб забезпечити світлу будучність своїй Церкві і своєму народові.

І тому ми невимовно вдячні за ту Вашу непохитну і послідовну поставу в обороні історичних прав нашої Церкви, за велику ідею єдности Церкви і народу і за змагання завершити нашу Церкву Патріярхальним устроєм.

Десятилітнє перебування Вашого Блаженства на волі виявило у вашій многогранній діяльності подивугідну ініціятиву, динамічність та наполегливість, воно докорінно змінило наші ідеї, думання і пляни, ми „не безбатченки", за нами цілі століття світлих поколінь, великих культурно-релігійних надбань, світлих постатей, невмирущих традицій і народного вияву.

Під проводом Вашого Блаженства наша церква вийшла на новий шлях, набирає нового змісту, — завертає до давніх історичних прав традицій, виявила бажання сама собою управляти.

Вправді на тому шляху, той великий похід, на чолі якого стоїть Ваше Блаженство, сповільняють і утруднюють неприхильні нам вітри, але збити його з дороги і завернути вже сьогодні ніхто не в силі. Сьогодні той шлях став простішим, ширшим і яснішим і по ньому вірні УКЦеркви під проводом Вашого Блаженства, під проводом наших Владик і вірного священства — підуть об'єднано по всіх перешкодах до наміченої мети — Патріярхату.

Я невимовно радий і щасливий, що в нинішній святочній стрічі, можу вітати Ваше Блаженство від всіх тут присутніх і від тих, що не мали можливости особисто сюди прибути, від громадян тут роджених і новоприбулих, від тих, які вірно і непохитно стоять і віддані великим задумам Вашого Блаженства і від тих, які ще вповні не усвідомили тої великої історичної хвилини, якою нас наділило Боже Провидіння.

З глибини наших душ і наших сердець у великій синівській любові і пошані — запевняємо, що всюди і завжди будемо вірні тим великим ідеалам і плянам, які Ваше Блаженство намітили для своєї Церкви і Народу.

Молимо Всевишнього, щоб наділив Ваше Блаженство силою і здоров'ям та благословив усі Ваші задуми і пляни. На многая літа, Владико — Владик, наш Патріярше!

У ПРОВІНЦІЇ УТТАР ПРАДАШ В ІНДІЇ ЗГИНУЛО коло 30 осіб у стрілянині поміж державним військом та місцевою допоміжною поліцією. Члени тієї поліції демонстрували проти поганої винагороди і проти поганих умов праці. Студенти приєдналися до демонстрантів. Військо хотіло роззброїти поліціянтів і з цього приводу прийшло до збройної сутички.

†

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

НИКОЛА ПЕЛЕЩАК, член УНС Відд. 427 ім. І. Франка в Ст. Кетеринс, Онт., Канаді, помер 23 грудня 1972 р. на 74 р. ж. Нар. в с. Малковичі, пов. Перемишль і став членом УНС в 1944 р. Полишив у смутку приятелів та знайомих. Похорон відбувся 26 грудня м. р. на цвинтарі Victoria Lawn, St. Catharines, Ont., Canada.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Дзвів, секр.

АННА МУЩИНКА, членка УНС Відд. 339 Б-ва св. Василія у Філядельфії, Па., померла 28 грудня 1972 р. на 75 р. ж. Нар. в с. Щавне, повіт Лісько, і стала членкою УНС в 1929 р. Полишила в смутку сина Олексу, доньку Марію, 6 внуків та 8 правнуків. Похорон відбувся 3 січня 1973 р. на цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Лупацій, секр.

Мґр. МИХАЙЛО ДУЖИЙ — член УНС Відд. 292 Б-ва св. І. Хрестителя в Детройті, Міш, делеґат і заступник предс. на Конвенції УНС, помер 26 січня ц. р. на 65 р. ж. Став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Теофілію, доньку Тамару, 2 братів, сестру і 2 внуків. Похорон відбувся 29 січня 1973 р. на цвинтарі St. Hedwig, Dearborn Heights, Mich.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Федик, секр.

ІВАН ТЕСЛЯ, член УНСоюзу Відд. 204 ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. И., помер 27 січня 1973 р. на 75 р. ж. Нар. в с. Ліщьке, пов. Добромиль і став членом УНСоюзу в 1948 р. Полишив у смутку доньку Олю, 2 внуків і сестру. Похорон відбувся 29 січня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Палідвор, секр.

МИХАЙЛО МАРКУШ, член УНС Відд. 471 ім. Т. Чупринки в Монтреалі, Канада, помер 18 січня 1973 р. на 51 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1961 р. Полишив у смутку дружину Параскевію, дітей: Віру, Мирославу і Ореста. Похорон відбувся 20 січня ц. р. на цвинтарі Mount Royal в Монтреалі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Стефанюк, секр.

СТЕПАН ПАНЬКІВ — член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаґо, Ілл., помер 17 січня 1973 р. на 86 р. ж. Нар. в с. Гаї Нижні, пов. Дрогобич і став членом УНС в 1938 р. Полишив у смутку дружину Софію, дітей та 5 внуків. Похорон відбувся 20 січня ц. р. на цвинтарі св. Миколая в Leyden Township, Ill.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Семків, секр.

ЕВГЕНІЯ ЛЕВИЦЬКА, членка УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. И., померла 4 лютого 1973 р. на 68 р. ж. Нар. в Бориславі Україна і стала членкою УНСоюзу в 1951 р. Полишила в смутку мужа Романа, 2 синів. Похорон відбувся 7 лютого ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Вишиваний, секр.

ТОМА ПАВЛЮК, член УНС Відд. 241 ім. І. Франка в Вунсакет, Р. Ай., помер 1 лютого ц. р. на 92 р. ж. Нар. в с. Лещава, Україна. Полишив у смутку 3 доньки: Стеллу, Анну і Дженеві, 6 внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 3 лютого 1973 р. на українськім цвинтарі в Blastone, Mass.

Вічна Йому Пам'ять!

Джанет Бардел, секр.